

כג:

עין משפט
נר מצוה

ש"ד א מ"א פ"ט מהלכות
 תרומה הלכה ב:
 י"ד ב שם הלכה א:

מוסף רש"י

[illegible]

ה'ישן תחת המפה פרק שני סוכה

דתיא הצוקה יין מבין הבותים. ברייתא היא דמתי נה פלוגתא דתנאי ושנא אחרת היא במסכת תנאי פרק שמיני (מ"ד) וסומא כ"מ ובמסכת ינו של כותי איירי או קודם שגורו על יין כדמתי חזק דחולין (דף ג' ו) וא"כ דר' יוסי ורבי שמעון דהכא שמעין להו במנחות פרק ד'

ושמחל ודף סו: ד' ע"ב
 ואריות הן מ"מ אפשר לשכגורו על
 של נכרים הלז גזרו על כוסים
 מין דפרושים מע"ז יומר משאר
 נכרים ומחזיקים בתורה שכתב
 שגזרו על פסן כמו קן למד
 גרי אמת גזרו על פסן וזו גזרו על
 יינן עד שגזר רבי מאיר בפרק קמא
 מהולין: שני ד' ע"ג
 והפריש: בע"ש בין השמשות איירי
 דקדמה בחוספתחל הולקח יין מבין
 הכוסים בע"ש ושכח להפריש ולא
 ששקה עד שקדש היס דלא קן אפילו
 לקרות לו שס אסור כדמוכא בכמה
 דוכתי דלוי תקנה לטען בשבת אלא

באספורלדמירין פרק כירה (שם דף מג.) טבלמוכן הוא אלל
שמה שאל עבר ויטקו מחוקין ובפ' מי שהשחין (שם דף קנז.)
היתה בהמנו וכלי ועשיתי אסור לפורקה ולא מסתבר
למיה דכל ר"י יהודה ורבי יוסי ור' שמעון דלפרי ועוד דלמירין
פרק שני דבילה (דף קי.) המעשר בשבת בשבוג בנזיל לא יאכל
השכרי למיכל בתנאי שאני עמיד להפריש לא היה ראוי לקנוסו אפילו
להפריש דאם כן מימא מעשר שני בנפשו או בדמיו וחללו וישהה
בדעתו פרק כמה מדליקין (שם דף לה.) ספק חשייה אין מעשרין אלא
דעתה דר' (שם דף קמז.) היה עשורי מעשרי כראוי דכתיב לאוריהם
היה כפשוטו ומשום גזל את הכהן ואת הלוי נמי לא חיישי דהוה ליה
הפיק השוכר את הפועלים (כ"ח דף פח.) עשר תעשר ואכלת ולא מוכיח
הדא לא גזר בין השמשות אפי' בודאי וכי האי גוונא דמני הכא
דלמאי לא מני הני דאכלו וצטבל ודלא מני תרומה גדולה מה שאין
הכא לתמר לא הני (אדמאי פרק ו' ובגי מומן בדרו (שם דף מ"ה) עשר
מה שאוכל והוא הדין נמי גבי מי שיש לו חאנים של טבל שיכול
בבית אחת לא קמי לתמר ולגזר חול אסור להפריש ובהדיא אמרינן
רבו מהו מחנקא בשבתא א"ל למען תלמדו ליראה את ה' אלהיך כל
עולו מערב שבת מה שיהיה עתיד להפריש יראה מעשר אלאמה בזה
ינאי גופיה מעשר מפרא דביחיה שאלו מן המוקף וקרא שם והפריש
גלו ידע אי שרי אי נמי היה לך לכולה כנאח דפירי ועוד דאין מן
דמאי לירא דמאי דאם ממהל עד דבר שאינו כרשתו ודאי אינו מתח
ולא גבי חאנים שאלו ואלו גבי מומן ובהדיא דלמאי אשכחן שואל קמי
המעשר כדי לטוב אכל כלן שואל ודאי לך ליתן (ו' וי"ג) והלכתי
דקביעות מקום בהפרשה ותנן פרק כמה מדליקין (שם דף לה.) ר' ורבי
ומתמינן בה"ש והלכתי נמי לא קמי הכא ומחלל על ההענות דקדמי
על ההענות ושהיה ליתני מחלל על ההענות דקדמי ככולהו ועוד כ
דדמיו אין יכול לחלל דכתיב תחוספתה דמעשר שני מעשר שני ש
רבי שמעון אומר קרא שם וזכתיס ואורסיס עד שיאמר בנפשו או לא
בעל הבית לכידי ויהי מעשר בזה הענין אמרו לו השכרת המענות
דוקא כשאומר בתוכן הדינו נמי פלוגמיהו דר"ש ורבנן במסכת תרומה
דף אומר קרא שם ומפרש פרק בכל מערבין (שחיובין דף י"ג.) דדוק
עלה להדיא תרומתה פרק שני משמע בדביתו לא דוקא שם דר' ורבי
אואם היה שותה בלא הפרשה נמאף שותה טבליס לתפרע כמו באלס
דקמי עשרה הבאים אחריהם תשעה הבאים אחריהם ובשבת אין מן
דוקא דכבר הפריש מן הנמאש שני לוגין לתרומה גדולה ומנא חסר
חאנים דמסקת דמאי (פ"י מ"ה) ומיהו יתכן שהפריש גיטס ממנא
פרק רביעי (מ"ד) תורס דבעל בעל הבית (א) אחד מששים פימח שם
דלכיה תורס בעין רעה ויש מפרשים משום דכתיב שם
שיעור המעשר ולא יתכן לומר כן בחאנים של טבל דמסקת דמאי
איהה ממעטת אלא המעשר אפי' כשמרנה בתרומה וגם זה לא יתכן
לכיה ביריה אסור דמנומס שמעתינן במהה דוכיה ומיהו דבדרס לא
אאם לא גבי פלוגמא דר"מ ורבי יהודה דאם לא נתנו עד שחלקו
ויורשין ומחלה לקוחות וטעמא משום דמסקת ליה דמנומס פ"ק דבב
להפריש וכן לך לומר משום רבי יהודה דמוקי ליה הכס רבא כרז אלס
שמעתינן איהו ביריה וטעמיהה הכא משום בקיעתה הניד וכן לך לומר
שלקוח חבית וזכמה בשותפות דקדמא שחולף איהו אסור משום ד
דשכיר מרע אס ימות יהא גט ואם לא ימות לא יהא גט ולכי מיית הוי
(שם) ביראא אמיתיה דר' יהודה דמה היה באונן הימים והטעם פי' ש
בשכירו לקיימם ודעתו לקיימם כשמתנה עליהם ולשכנתיהם התנאי היה
ספק והתנאי מתקיים תאליז אי לא ואם ביריה לא גט וזה דמיה
גממיס הויס יהא זה תרומה על זה ואם לאו יהא זה תרומה על זה דיהי
היה

ויבין דמיטא כוולא. מתמעט רעמיט וזהו ליה שלשה ובטל ליה
לבוד ואין כאן דופן: ולא דרעפיה. איט נומן לב לתקנה דליט
זיכר: הכי זה גיטיץ. ירא שלט ימות פסאזם או צייר אחרת
ומחקק אשמו לחליה ויטמן לה גם כשהוא בריא ואומר לה גם
יהא לגרשין שעה אחת קודם מימתי:

לא אדעתיה ומי אמר
ה ור' יהודה לא חייש
שנושאט לכהן והלך
ובלח בתרומה בחוקת
מכארי זה גיטך שעה
סורה לאכול בתרומה
קשיא הא ר"מ דלא
יהודה דחייש למיתה
בין הכותים אומר שני
פריש הרי הן תרומה
חשקה מעשר שני
דברי רבי מאיר
רבי

התרומה נמשך: ומימל. מעשר שני שהוא יכול לחלוט ולחללו ומהללו בחיבו על מעות שיש לו בתוך ביתו: ושופס מיד. ומסבין אביריה וכשיבא לביתו יפריש ואמריין יש ברירה שאלו הן מעשר ומרומות: אוקרין

ומשמע נמי בפרק הנזקין (גיטין דף גה.) דלחיא נמי כ"מ ואי הוה עבר ומיקן ולא מיירי נמי בעוד ויס אלף שאין שסות ביום כדי כמו גבי דמאי אלא ששכח עד בין השמשות איירי דלחיא להפריש את הודאי ופירות כו' ודאי דלף על גב דלמזרינן פרק שאלוה שאלנו ויחזר וזירי ה"מ כשרוינא לנכול אבל למכור לא מיירי אלפני עור דדרשי ממוין שאין לו מוכעין ועוד משום דלא הוצרך חלקס ועוד דלמזרינן ר' ילקוט שם כ' הוי גוואל דלומר שאני עמיד להפריש מותר דכילי קמי במסכת דמאי פרק ו' (מ"ח) גבי תנאים שם טבל דלא בזה קמי דמאי דלא נחשדו עמי הארץ על תרומה גדולה ואל דלא נמי תנא תנא שאני עמיד להפריש למחר משום דנמזמן אין מפרש אלא להפריש מה שאוכל בשבת אלא לפי שצ"ה לחקן את המומר הכל ביבולאמי פ"ו דמאי רבי ינאי הוה ליה תנאי ודאי שאל רבי חייה הימים אפילי בשבת פירות תנאי ודאי שם הוה לו טבל דלא שהסנה ידא דרשיו וקלמ תרומה בענדא דלפאס רבא (בימחא דף גז.) דרבי בשבת מן המוקף כענדא דירושלמי ושמא הווא הוה גרישא ואכתי שמונה על ודאי שצד חבירו דלחיא ביבולאמי דמאי דלמא מה בין זה אלא על דבר שברשותו והא דאין קורא שם הכא לתרומת מעשר קלמא שם לתרומת מעשר משום דגבי דמאי דמעשרין וכן שלו מתקן אלא קמי הכא מעשר בנפיוו ר' דרדמוי דקדמינו רבי דמאי משום ספק חשיבה אין מעשרין את הודאי אלא מעשרין את הדמאי גבי דמאי אלא קמי ומיכל וסומה והיינו מתחיל וסומה דאי מהכל אלא דלמא שאני עמיד להפריש סתם ואל קעל בו מקום בנפיוו או מתקן או מחולל על איסור או ואל קעל בו מקום בנפיוו או בדרדמוי ודרדמוי ומייתי הכס ענדא דרשב"ג ור' יוסי ור' יהודה שנגנבו אלא וליצידת הגפשות ורבי שמעון נמי דלמא קרא שם לא אמר אלא ומות (פ"ג מ"ה) האומר תרומת כרי זה בחובן ותרומת מעשר בחובן כשאוומר בחובן דמשמע בנאמנעו דקבע בו מקום אלא בירושלמי חשיה ועוד על כרחין תיין להפריש דא קאמר שאני עמיד להפריש ויבע עמד דשאי עמיד להפריש אכולהו קאי דלמכא בחוספתא ופרישין דפרשיס: **עשרה** מעשר ראשון תשעה מעשר שני. לאו מהקן עשרה ותשעה מעשר של שי לוינן דהיינו מומס הלוי וכן גבי שנים דהא זמנין דמפרשינן גמי אחד משנים כדמנן במסכת תרומה וכן או הוסיף עשרה תרומתו תרומה דלמזרינן כבמזנות פרק אלתנה הנה הפריש תרומה גדולה והשאר לא הפרישו ולכן אין מתמעטא פרק שנינו ועוד ים מפרשיס משום דחטא אחס פוטרת את הכרי כלל: **דבר** י"ב. משמע הכא דרמ' אית ליה בריה דלמחן דלית יבור (בבבב דף מה.) משמע דמסקא ליה לרבי מריא אס' ים בריה ומפרש בגמרא דקטריא ליה כרבי אסי דלמא האחין שחלקין מחלה א קמא (דף ט.) וי"ל דשאי הכא שמכר דבדריו כשאוומר שאני עמיד ויזכר כל הכט (גיטין דף מה.) קאמר רבא גופיה דבין רבי יהודה ורבי יוחנן דלא תיקשה לשמואל דלשמואל כסוף בינא (דף לו.) אס' שנים ארין בריה וצפ' נמי לשמואל (גיטין דף עה.) אמרינן אחקין שמואל בנטיא גיטא אלתא ים בריה דרי הוי גוואל חשיב פרק כל הכט (דף עה.) אס' כקונ' משום דאין זה תנאי כשאר תנאים דלמחא שאלס מתנה כגט נט למפרע בלא טעמא דברייה אבל הכא דאין בידי ובשעת התנאי הוא נמנע פרק ככל מערבין (עירובין דף לו.) גבי שי רמוזים כשאמר אס' ירדו תרומה היינו למחן דלית ליה בריה אי נמי תנא חשיב טפי משום דלמחא

צין

מסורת הש"ס

(א) נישין כח. (ב) גי' שם ונדרים ג: יבמות טט: (ג) ב"ק טט: דמאי פ"ז מ"ד יומא נה: עירובין לו: מעילה כב. חולין יד. נישין כה. כח. [מוקפ' דמאי פ"ח ה"ה,] (ד) [דמאי פ"ח ה"ה,] (ה) גי' רש"א טבל ודמאי, (ו) עין מהרש"א,

הגהות הב"ח

(א) תוב' ד"ה שי לנין
וכי' אבל כאן שהוא ודאי
נרדף ליתן לניי זהא דלא
קמני: (ב) ד"ה עשרה וכי'
מירס נדעת בעל הכית
ואם אינו יודע דעתו
של בעל הבית תורם
בבינונית אחד מחמשים
פחת עשרה:

לְעוֹי רַעֲשׁי

דיטריי"ט. מתכוין.

רבינו חננאל

ואקטין וכי אמר אבי
 כ' ר' מאיר חיים למיטה
 ויהי ידורה אל חיים,
 והתכן כגוין שפר' יג' ה'ת
 ויאל שופט לכתוב ה'ת
 בעלה למיטה הים, ה'ר
 וזכילת בתורבה בחוקת
 שזורה ויהי, ורומעל וכל
 ה'ר ה' ינטר טעה חזק
 קרית מיתתו אמררה לאכול
 בתורה מ'ד, ומשני אבי,
 וזאקת אורלה, ר' זאד
 ודל אל מיתתו, ור' זאד
 וסורה לאכול, ר' זאד
 ויהי רחמי מיתתו, ור' זאד
 והלוקן י' מכן ה'תכוס,
 י' כ'רע כס' ויהי חספין
 להפריש, אומר וכל הספק
 שאני וצדי להפריש י'ת
 ו'ת תורה מ'ד, ויהי ר' זאד
 מאיר מתור דל אל חיים
 לקבעת תפ' י'ת, ו'ת ויהי
 חיים שפ' זאד.